

вже протекла під мостом [2].

Отже, можемо на прикладах переконатися, що значення англійських паремій з напоями часто значно відрізняється від дослівного перекладу та лише іноді співпадають. Важливо враховувати контекст висловлювання для найповнішого розуміння.

Список використаних джерел

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Бусел. К., Ірпінь: ВТФ «Перун», 2002. 1140 с.
2. 14 drink idioms that you need to know. URL: <https://www.twin-englishcentres.com/blog/14-drink-idioms> (Last accessed: 23.03.2021).

Тетяна Шпеко

ТВОРЧИЙ ПІДХІД В РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ БАТЬКІВ І ДІТЕЙ В УМОВАХ ІНКЛЮЗИВНОГО НАВЧАННЯ

Найактуальнішим питанням сучасної системи освіти є інклюзивне навчання дітей з обмеженими можливостями та особливими потребами в єдиному освітньому просторі: діти, які відвідують загальноосвітні школи, мають можливість без бар'єрів для руху та спілкування, отримувати кращу освіту, відкриту для взаємодії із зовнішнім світом, самим з собою, товаришами, які свідомо приймають рішення відповідно до своїх потреб та інтересів суспільства.

На сьогодні Україна накопичила значний досвід співпраці між школою, батьками та родинami учнів. Однак новою та актуальною є соціально-педагогічна взаємодія в контексті інклюзивної освіти [2]. Світовий досвід є аргументом того, що участь батьків у прийнятті рішень у питаннях, що стосуються школярів, слід розширити. Згідно досвіду інших країн, діти, які відвідують загальноосвітні школи, отримують кращу освіту. Вони більш товариські, відкриті для спілкування, краще пристосовані до життя в суспільстві, ніж ті, хто здобуває освіту вдома чи в спеціальних закладах.

Вагомий внесок у висвітленні спектру проблем сімейної взаємодії та ролі сім'ї у розвитку дитини, сімейної міжособистісної взаємодії, можна побачити в працях Я. Коменського, Я. Корчака, П. Лесгафта, І. Песталоцці, С. Русової, Ж.-Ж. Руссо, В. Сухомлинського, К. Ушинського.

Останні вітчизняні і зарубіжні дослідження і публікації присвячені: взаємодії школярів з членами колективу (М. Боришевський); критерії об'єктивної оцінки своєї діяльності (І. Данилюк); специфіка виникнення і розвитку впевненості в умовах різних видів діяльності (Т. Маталіна);

становленням самоповаги та любові до себе як складових упевненості в собі (Н. Дятленко).

Серед наукових робіт, в яких відсвітлюються різні аспекти поведінки особистості дитини, особливий інтерес для нас становлять наукові розробки зарубіжних вчених С. Стаут, В. Ромек, та вітчизняні В. Войтко, А. Вірковський, О. Волошина, Н. Ничкало, Н. Третяк, Н. Хамська та інші.

Мета публікації полягає в аналізі творчих підходів до реалізації соціально-педагогічної взаємодії батьків і дітей в умовах інклюзивного навчання.

Педагогічні колективи, керівництво школи мають значний психолого-педагогічний потенціал, завдяки якому батькам можуть надати значну допомогу у вихованні дітей з ООП, покращити внутрішньо-сімейний мікроклімат, встановлений відповідними відносинами між дорогами та дітьми. Відсутність відповідних знань у значної кількості дорослих членів сім'ї, нездатність (або навіть небажання) знати свою дитину, її вікові та індивідуальні особливості негативно визначаються її розвитком, формуванні цінностей. У той же час не можна ігнорувати той факт, що сучасна педагогічна діяльність сім'ї потребує науково-методичного та організаційного оновлення, спрямованого на гуманізацію відносин між батьками та дітьми у спільних принципах діяльності, а також на урізноманітнення форм та напрямків сім'ї та працівники школи [1].

Розглядаючи поняття «соціально-педагогічна взаємодія», ми виокремлюємо, що це система взаємозв'язку соціальних дій, необхідних циклічних залежностей, в якій дія одного суб'єкта є одночасно причиною та наслідком іншого; є формою соціального спілкування або спілкування принаймні двох співпрацюючих осіб, при якому систематично здійснюється їх вплив один на одного, реалізується соціальна активність партнерів, що досягається шляхом фактичного залучення один одного, спільноти до розуміння ситуацій, значення дії та певна домовленість між ними [2, с. 132].

Розглядаючи соціально-педагогічну взаємодію як складну багатофункціональну та регульовану систему, в її структурі можна виділити наступні взаємопов'язані та взаємозалежні компоненти, такі як специфіка відносин учасників соціально-педагогічної взаємодії, а також стиль їх спілкування, особливості побудови спільної діяльності та фокус взаємодії. Основна ідея соціально-педагогічної взаємодії полягає в оптимізації механізмів соціального функціонування індивіда чи соціальної групи, що передбачає підвищення ступеня самостійності особистості, її здатності максимізувати свої можливості та контролювати своє життя, ефективніше вирішувати проблеми [5, с. 156].

Зокрема, варто наголосити, що співпраця сім'ї та школи повинна бути об'єднаною у рівноправному партнерстві та міжособистісній взаємодії. Педагогічний колектив та батьки – єдиний живий організм,

об'єднаний спільною підтримкою, гуманними зв'язками та високою відповідальністю до дитини з особливими освітніми потребами. Саме тому, соціально-педагогічна взаємодія дитини з батьками є основою її життєвого досвіду. Завдяки цій взаємодії вона отримує знання про те, як жити у світі [4, с. 37]. Монотонне повторення одних і тих самих речей, дій справді позбавляє інтересу дитини з інвалідністю до навчання. Таким чином, діти позбавляються радості відкриття, вони поступово втрачають здатність до творчості. Ось чому формування нової, по-справжньому творчої особистості, лише одного навчального закладу було б неможливим, але, звичайно, більш дієвим і можливим фактором емоційного впливу на дитину є сім'я. Від атмосфери в сім'ї моральне обличчя батьків певною мірою залежить від спрямованості активності діяльності дитини, її позитивного чи негативного самопочуття, характер особистих очікувань підростаючої особистості щодо оточення, розвиток її творчих здібностей [3, с. 125].

Взаємна повага, використання творчого підходу до спілкування та взаємодії з дитиною, звісно різноманітність цього спілкування сприяють тому, що батьки та діти приносять тільки радість та взаємну користь один одному. Безпосередньо, творчі заняття з дитиною з ООП дозволяють вирішувати проблеми та труднощі, допомагають дитині орієнтуватися в нових умовах, вирішувати різноманітні конфліктні ситуації, а також долати агресію та злість. Застосування творчості у взаємодії з дитиною з особливими потребами, допомагає пробудити та стимулювати у неї розвиток інтересів до відкриття нового, пошуку чогось раніше невідомого, та загалом бажання брати активну участь в навчальній діяльності [7].

Варто зазначити, що саме творча взаємодія з використанням засобів мистецтва визначає особливу форму розвитку особистості, яка не може бути визначена ні законами онтогенезу, ні для вирішення проблем соціальної дезадаптації, ні для подолання зовнішніх проблем, викликаних конфліктом. Ця форма означає динаміку руху адаптованої особистості, яка фокусується на творчому розвитку. Те саме стосується життя; його критерієм можуть бути принципи «розвиток через розвиток» або «максимальний розвиток» [6].

Сьогодні заклади освіти виконують не лише освітню функцію. Вони є однією з основних сфер життєдіяльності. Тому сучасна інклюзивна освіта визнана світовою спільнотою як найбільш гуманна система не лише освіти дітей з вадами здоров'я, але і нормотипових дітей, а також як ефективна система педагогічного розвитку. Залучення батьків до освітнього процесу в інклюзивному середовищі є однією із умов його успішної реалізації.

Безпосередньо, будь-яка зміна та корекція навчання в шкільному середовищі, створення програми або нових форм соціально-педагогічної взаємодії учнів з ООП з батьками є необхідним предметом обговорення та дослідження в інклюзивному навчальному середовищі.

Список використаних джерел

1. Алексеєнко Т. Ф., Кушнар'ов С. В. Ризикова поведінка. Вінниця: ТОВ «Фірма-Планер», 2013. 172 с.
2. Бех І. Д. Виховання особистості: сходження до духовності: наук. видання. Київ: Либідь, 2006. 272 с.
3. Валлінга С. «Підготовка вчителів до активної взаємодії з сім'ями і залучення їх до педагогічного процесу. Міжособистісний підхід». 321 с.
4. Кононко О. Л. Плекаємо в малечі почуття самовартісності / за ред. О. Л. Кононко. Київ, 2010. 207 с.
5. Колупаєва А. Інклюзивна освіта в контексті реалій сьогодення. *Практика управління закладом освіти*. 2010. № 4. С. 8–12.
6. Софій Н. З., Найда Ю. М. Концептуальні аспекти інклюзивної освіти. *Інклюзивна школа: особливості організації та управління: навч. посіб./ за заг. ред. Л. І. Даниленко*. Київ, 2007. 128 с.
7. Шевців З. М. Основи соціально-педагогічної діяльності : навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2012. 248 с.

Антоніна Штурба

СПІВПРАЦЯ БАТЬКІВ, УЧНІВ ТА ВЧИТЕЛІВ В КАНАДСЬКІЙ ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ

Концепція педагогіки партнерства між усіма учасниками освітнього процесу набуває великого значення у контексті реформування сучасної освіти. Педагогіка партнерства ґрунтується на принципах гуманізму і творчого підходу до розвитку особистості. Вона має на меті розвиток нового гуманного суспільства, вільного від тоталітаризму і офіціозу. «Учні, батьки та вчителі, об'єднані спільними цілями та прагненнями, є добровільними та зацікавленими односторонніми, рівноправними учасниками освітнього процесу, відповідальними за результат» – зазначається в Концепції Нової української школи [5].

Коли сім'ї, вчителі та інші працівники школи працюють разом і часто спілкуються, це може допомогти підтримати навчання та адаптацію учнів до нової шкільної системи. Протягом навчального року існує багато можливостей, коли всі батьки мають можливість зустрітися з учителями своїх дітей та іншим персоналом школи [1, с. 51].

Досвід Канади, країни, яка має високу якість освіти, є цінним у перебудові традиційної української початкової школи. Принципи педагогіки партнерства сьогодні розкриваються багатьма дослідниками та науковцями. А як щодо формату співпраці вчителів та батьків? Відомі всім батьківські збори в українських школах так і залишилися.